

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-145/17-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr.sc. Ivica Kujundžića, predsjednika vijeća, Eveline Čolović Tomić i Ljiljane Karlovčan-Đurović, članica vijeća, te više sudske savjetnice Marine Zagorec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Zagreb, Jurišićeva 19, klasa: UP/II-008-07/17-01/242, urbroj: 401-01/04-17-3 od 12. lipnja 2017., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 17. kolovoza 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika, Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/17-01/242, urbroj: 401-01/04-17-3 od 12. lipnja 2017.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja protiv rješenja Općinskog državnog odvjetništva u Šibeniku, broj: Pp1-Do-5/2017 od 23. ožujka 2017., kojom je odbijen zahtjev za pristup informacijama na temelju odredbe članka 23. stavak 5. točka 4. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15.).

Tužitelj je protiv citiranog rješenja tuženika podnio tužbu radi bitne povrede upravnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi da je počinjena bitna povreda upravnog postupka jer je tuženik kao drugostupanjsko tijelo povodom žalbe utvrđivao činjenično stanje temeljem članka 115. stavak 3. Zakona o općem upravnom postupku, a o svim činjenicama, okolnostima i pravnim pitanjima važnim za rješavanje upravne stvari nije omogućio tužitelju se očitovati, pa je time drugostupanjsko tijelo postupajući po žalbi povrijedilo članak 30., 51. i 52. Zakona o općem upravnom postupku u postupku pred drugostupanjskim tijelom. Ističe dalje da je povodom istovrsnog zahtjeva upućenog ostalim državnim odvjetništvima dobio pravovremenu i potpunu informaciju koju je tražio, iz čega proizlazi da takva informacija postoji ili je trebala postojati kod tijela javne vlasti. Smatra opširno obrazloženje tuženika u cijelosti paušalnim, pa je time povrijeđen članak 98. stavak 5. ZUP-a, te pogrešno primijenjeno materijalno pravo osobito u odnosu na članak 23. stavak 5. točka 4. Zakona o pristupu informacijama pred drugostupanjskim i prvostupanjskim tijelom. Predlaže da Sud donese presudu kojom poništava rješenje tuženika i rješenje tijela prvog stupnja.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je osporenim rješenjem detaljno obrazloženo koje su informacije državna odvjetništva obvezna voditi sukladno važećim propisima (Zakon o državnom odvjetništvu i Poslovnih Državnog odvjetništva) uz detaljno navođenje propisa na temelju kojih je riješena ova upravna stvar, te neosnovano tužitelj navodi da je osporeno rješenje tuženika paušalno, odnosno da bi bila povrijeđena odredba članka 98. stavak 5. Zakona o općem upravnom postupku. To što su pojedina državna odvjetništva tužitelju izrađivala tražene informacije, iako to nisu bile dužne, ne dovodi do zaključka da je u konkretnom slučaju prvostupanjsko tijelo dužno postupiti na taj način. Isto tako smatra neosnovanim navode tužitelja glede provođenja ispitnog postupka jer je prvostupanjsko tijelo neposredno rješavalo ovu upravnu stvar. Predlaže tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja odbiti.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prema odredbi članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI informacija je svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisan, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis), koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti.

Iz podataka spisa predmeta, dostavljenih sudu, proizlazi da je tužitelj od tijela javne vlasti zatražio da mu se po kvartalima za razdoblje 2014., 2015. i 2016. godine dostave informacije koliko je tijelo javne vlasti zaprimilo pritužbi/zahtjeva o davanju obavijesti o poduzetim radnjama povodom kaznene prijave ili dojave o počinjenom kaznenom djelu, koliko je puta viši državni odvjetnik naložio nižem državnom odvjetniku da podноситelju pritužbe dostavi zatraženu obavijest o poduzetim radnjama, koliko je puta viši državni odvjetnik naložio nižem državnom odvjetniku da u primjerenom roku poduzme radnje koje je trebalo poduzeti. Nadalje, zatraženo je da se po kvartalima za razdoblje 2014., 2015. i 2016. godine dostave informacije o tome koliko je tijelo javne vlasti donijelo odluka povodom kaznene prijave ili dojave o počinjenom kaznenom djelu koje je zaprimljeno u određenom kvartalu u roku i) do 6 mjeseci ii) u roku 6 do 12 mjeseci, iii) u roku preko 12 mjeseci ili iv) uopće do 31. siječnja 2017. godine nije donijelo odluku te v) u koliko je slučajeva viši državni odvjetnik donio odluku kojom nalaže donošenje odluka u određenom roku.

I po ocjeni ovog Suda pravilno je zaključio tuženik kao i prvostupanjsko javnopravno tijelo da se radi o zahtjevu za izradom analize postupanja i donošenja odluka državnog odvjetništva u određenom razdoblju koji se sukladno naprijed navedenoj odredbi Zakona ne može smatrati informacijom. Naime, za predmetnu upravnu stvar je bilo odlučno utvrditi da li zatražena informacija kao takva postoji, jer tijelo javne vlasti nema obvezu grupirati podatke prema vrsti ili nekom drugom kriteriju, te nije dužno poduzimati radnje prikupljanja podataka radi stvaranja nove informacije koju već ne posjeduje, već je dužno omogućiti pristup već gotovoj i postojećoj informaciji.

Slijedom navedenog pravilno je odbijen zahtjev tužitelja sukladno odredbi članka 23. stavka 5. točke 4. ZPPI prema kojoj će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako se traži informacija koja se ne smatra informacijom u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ovoga Zakona, o čemu se u konkretnom slučaju radi.

Nadalje, neosnovana je tvrdnja tužitelja da bi tuženik učinio povrede pravila općeg postupovnog zakona, ZUP-a. Ovo iz razloga jer je tuženik ocjenjivao zakonitost rješenja tijela prvog stupnja te nakon razmatranja zahtjeva tužitelja i provedenog prvostupanjskog postupka citirajući mjerodavne propise, pravilno ocijenio da je postupak proveden sukladno propisima citiranim u obrazloženju osporenog rješenja, te dao valjane razloge, koje prihvaća i ovaj Sud, prema kojima ono što tužitelj traži nije informacija kakvu ima u vidu naprijed navedena odredba članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI, jer tužitelj u suštini traži od Državnog odvjetništva obradu određenih podataka a ne

informaciju koja kao takva postoji. Slijedom navedenog nije došlo do povrede odredaba Zakona o općem upravnom postupku na koje se tužitelj poziva.

Konačno, tvrdnja tužitelja da su mu neka državna odvjetništva izrađivala tražene informacije nije od utjecaja na rješenje ove upravne stvari budući da se ne radi o informacijama kakve ima u vidu ZPPI, kako je to već naprijed navedeno iz čega proizlazi da ista nisu bila dužna tužitelju izrađivati iste. Također, suprotno navodima tužitelja osporeno rješenje obrazloženo je sukladno odredbi članka 98. stavka 5. ZUP-a i navedeni su potpuni i valjani razlozi koji upućuju na osnovanost odluke tuženika.

Kako je u konkretnom slučaju sporna samo primjena prava to je sud riješi spor bez rasprave. Trebalo je stoga temeljem odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 17. kolovoza 2017.

Predsjednik vijeća
mr.sc. Ivica Kujundžić, v.r.